

Иван Вазов

Един къс от Цариград

Насреща ми Ени Джамя
издига свой грамаден свод,
покрит със черна тенекия,
венчаван с полумесец горд.
Наоколо се мълчешката
издигат из височината
като гиганти от гранит
и зрители на две морета
високи тънки минарета,
на кои ходжа гласовит
нарядко дрямката смъщава,
кат верни на молба призвава.
А в жежки дневни часове
отдолу много правоверни
седят на стълбите мермерни,
спокойно пушат наргиле
и гледат тихо, равнодушно
как пушекът се там дими
на облаци и лъкатушно
или народа, кой шуми!

Надясно моста се намира,
кой над море се дълг простира,
направен дървен, хълмест, крив;
покрит със хора разнородни,
със пушек гъстък, задушлив
из димниците параходни.

А долу чакат край брегът
лодкарите съдрани, голи
и минувачите зъвът
във жалостните си гондоли!

Из улицата всеки миг
минува, тръшка се трамваят;
със гръмот, бързо и със вик;
и хора бягат, псета лаят!
Из окната по някой път
показват се и пак летят
лица прекрасни, миловидни,
възточни хубости обидни!

И шум, и крясък, прах и дим,
псувни и глъчки, и смъщене,
и пекът юлский нестърпим,
приятност, па и отвращене
и кучета ужасна сган,
на улицата същ стопан,
богатства, салтанати сяйни,
ориентална роскош, сласт,
и бедности, уви! безкрайни,
неволи зли, що нямат глас,
фигури странни, разнообразни
и хубави, и безобразни!...
Тук мяркат се пред твоя взор
и се кръстосват безразбор:
и мюслиманин добродушен,
и грък фудулин и лукав,
и българинът малодушен,
и македонец честен, прав,
и работливият арменец,
и образованият френец,
и анадолец груб и прост,
и мръсний, лошав арнаутин,
и спекулантинът чифутин,
и чер арап със сплескан нос,
Et cetera, Et cetera...

Цариград, 1872

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8436>]